

Sygnatura akt II W 722/20

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

22 września 2020 roku

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Jarosław Staszkiwicz

Protokolant: Grzegorz Kosowski

po rozpoznaniu na rozprawie 22 IX 2020 roku sprawy

P. H.,

syna A. i J. z d. Ś.,

urodzonego (...) w J.

obwinionego o to, że:

w dniu 24 marca 2020 roku ok. godz. 19:52, na terenie stacji paliw S. dokonał kradzieży paliwa VP 95 w ilości 43,33 litrów o wartości 177,22 złotych na szkodę (...) sp. z o.o. w W.,

tj. o czyn z art. 119 § 1 k.w.

I. obwinionego P. H. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego czynu, opisanego w części wstępnej, to jest wykroczenia z art. 119 § 1 k.w. i za to, na podstawie art. 119 § 1 k.w., wymierza mu karę 8 (ośmiu) dni aresztu;

II. na podstawie art. 119 § 4 k.w., orzeka wobec obwinionego obowiązek zapłaty równowartości ukradzonego mienia – 177,22 złotych (stu siedemdziesięciu siedmiu złotych i dwudziestu dwóch groszy) - na rzecz (...) sp. z o.o. w W.;

zwalnia obwinionego od zapłaty kosztów sądowych.

Sygnatura akt II W 722/20

UZASADNIENIE

24 marca 2020 roku o 19:52 na stację paliw (...) mieszczącą się w J. przy alei (...) II 47 przyjechał samochodem marki K. C. o numerze rejestracyjnym (...) P. H.. Do zbiornika paliwa pojazdu zatankował 43,33 litra benzyny VP 95 o wartości 177,22 złotych, stanowiącego własność (...) sp. z o.o. w W., po czym odjechał bez uiszczenia za nie zapłaty.

(dowód: wyjaśnienia P. H. z k. 32-34,

zawiadomienie z nagraniem z k. 6-7,

paragon i wydruki zdjęć z k. 8-10,

notatka z k. 11)

P. H. był wcześniej skazany za przestępstwo oraz karany za wykroczenia przeciwko mieniu.

(dowód: dane o karalności z k. 38,

notatka z k. 36)

Ustalenia faktyczne w sprawie czyniono na podstawie zgodnych dowodów. Wynika z nich, że to obwiniony był kierowcą samochodu marki K. C., który przybył na stację paliw S. w J., zatankował do auta paliwo, po czym odjechał, nie płacąc za benzynę. Przekonują o tym wyjaśnienia P. H. oraz dokumenty – nagranie i wydruki. Brak powodów, by wątpić w taki przebieg zdarzenia. Dokumenty przedstawione jako dowody w sprawie pochodzą od uprawnionych podmiotów, sporządzono je w odpowiedniej formie. Wyjaśnienia obwinionego, w których przyznał się do winy również nie budzą wątpliwości, co do wiarygodności. P. H. nie miał żadnego powodu, by potwierdzać fakty dla siebie niekorzystne, gdyby nie odpowiadały one faktycznemu przebiegowi wypadków.

Obwiniony przyznał, że to on wlał do zbiornika paliwa użytkowanego przez siebie pojazdu 24 marca 2020 roku około 19:52 43,33 litra benzyny na stacji paliw (...) w J. przy alei (...) II 47. Potwierdziły to pozostałe dowody. Sprawstwo P. H. w tym zakresie nie budziło wątpliwości.

Ustalono, że obwiniony zatankował benzynę o wartości 177,22 złotych. Należała ona do podmiotu prowadzącego stację paliw – do (...) sp. z o.o. w W.. Była zatem dla obwinionego cudzym mieniem. Wlewając ją do baku własnego samochodu P. H. dokonał jej zaboru. Następnie odjechał bez uiszczenia za nią zapłaty, aby móc z niej darmowo korzystać. Zachował się wobec paliwa jak właściciel. Działal zatem w celu jego przywłaszczenia. Wartość benzyny nie przekraczała 500 złotych. Omawiane zachowanie P. H., w pełni świadomego wszystkich jego elementów, decydującego się mimo to na dokonanie kradzieży, wypełniało znamiona z art. 119 § 1 k.w.

Nie uzyskano informacji o okolicznościach, które mogłyby wpływać na swobodę działania oskarżonego podczas czynu oraz wolność podejmowania przez niego decyzji. Stąd uznano, że jego zawinienie w omawianym zakresie było niewątpliwe.

Z podanych powodów sąd uznał P. H. za winnego tego, że 24 marca 2020 roku około 19:52 na terenie stacji paliw S. dokonał kradzieży paliwa VP 95 w ilości 43,33 litrów o wartości 177,22 złotych na szkodę (...) sp. z o.o. w W., to jest wykroczenia z art. 119 § 1 k.w.

Společną szkodliwość czynu obwinionego oceniono jako ponadprzeciętną. Nie jest znikoma wartość zabranego przez niego paliwa. Sprawca przygotował się do dokonania kradzieży, skoro uzyskał pojazd i udał się nim na stację paliw. Brak okoliczności obniżających wagę tego wykroczenia.

Istotne znaczenie dla wymiaru kary wobec P. H. ma jego wcześniejsza karalność, w tym za wykroczenia. Popelniał przed marcem 2020 roku czyny przeciwko mieniu, za które od 2017 roku wymierzano mu kary łagodniejszego rodzaju. Do marca 2020 roku było to 7 kar za wykroczenia i jedna za przestępstwo. Tyle ukarań w stosunkowo krótkim okresie wskazuje, że obwiniony jest sprawcą często występującym przeciwko cudzemu mieniu, lekceważącym stosowane wolnościowe środki oddziaływania. Okazały się one całkowicie nieskuteczne, skoro zdecydował się on na dokonanie kolejnej kradzieży, działając jawnie, nie obawiając się ujęcia. Świadczy to o jego wysokiej demoralizacji i braku strachu przed odpowiedzialnością. Dla sprawcy tego rodzaju niezbędne jest o wiele bardziej dolegliwe oddziaływanie karą, jej zmiana rodzajowa, by można było spodziewać się osiągnięcia skutków w zakresie wychowania lub prewencji indywidualnej.

Okolicznością łagodzącą dla obwinionego była jego postawa podczas procesu. Przyznał się do popełnienia zarzucanego czynu wykazując, że rozumie jego naganność oraz, że gotów jest ponieść jego konsekwencje.

Z podanych przyczyn sąd zdecydował o wymierzeniu P. H. kary aresztu. Jej wykonanie nie mogło zostać warunkowo zawieszona, gdyż obwiniony był już wcześniej karany za wykroczenia podobne – przy braku wyjątkowych okoliczności wyklucza to art. 43 pkt 1 k.w. Jej wysokość, biorąc pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynu, ale też to, że obwiniony nie odbywał dotąd kary izolacyjnej, że prezentował w toku procesu prawidłową postawę, określono na stosunkowo krótki czas – 8 dni.

Na podstawie art. 119 § 4 k.w., aby zadośćuczynić interesom pokrzywdzonego podmiotu, a sprawcy wykazać konieczność ponoszenia wszelkich konsekwencji naruszania prawa, orzeczono wobec P. H. obowiązek zapłaty równowartości skradzionego mienia – 177,22 złotych.

Ze względu na to, że obwiniony zarabia miesięcznie 2.000 złotych, ma na utrzymaniu dziecko, nie posiada majątku, zwolniono go, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 121 k.p.s.w., od zapłaty kosztów sądowych, gdyż nie byłby w stanie ich uiścić bez uszczerbku dla podstawowego utrzymania swojego i najbliższych.